

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **F. B.**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen obecným zmocněncem Ing. V. G.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2025, č. j. OAM-618/BA-BA06-ZA05-2025, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2025, č. j. OAM-618/BA-BA06-ZA05-2025 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

1. Žalobce se domáhal žalobou doručenou soudu dne 30. 9. 2025 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce nejprve připomněl, že vyznává islám, je bez politického přesvědčení. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je pronásledování ze strany soukromých osob; k tomu zopakoval, že v Uzbekistánu pracoval jako administrátor kuchyně, kdy měl za povinnost kontrolovat správnost fungování všech zařízení. Na jednom kotli byla poškozená izolace elektrického přívodu, přičemž jedno z kuchařů v důsledku toho zasáhl elektrický proud a je invalidní. K uvedenému došlo v roce 2021. Příbuzní uvedeného kuchaře začali žalobci vyhrožovat újmou na zdraví a že ho nenechají v klidu žít. Žalobce se snažil situaci řešit a obrátil se na uzbeckou policii, kde mu však bylo sděleno, že pokud nedošlo k fyzickému napadení, nepomohou mu. Žalobce následně vycestoval ze země do Lotyšska, kde ho však vypátrali známí od příbuzných a vyhrožování pokračovalo. Návrat do vlasti je nemyslitelný, ve vlasti platí stále krevní msta.
3. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, že si žalobce může v Uzbekistánu stěžovat na nečinnost policie a že má možnost domoci se ochrany u státních orgánů Uzbekistánu. Žalovaný se podle žalobce nijak nezabýval politickou a bezpečnostní situací v Uzbekistánu, jakož i individuální situací žalobce.
4. V té souvislosti žalobce poukázal na zprávy organizace Human Rights Watch za rok 2024, Amnesty International za shodné období a dále také zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA.
5. Poukázal také na judikaturu správních soudů, zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 1 Azs 342/2020-49. Podle žalobce zprávy o zemi původu dokazují velmi špatný stav v zemi, přičemž státní orgány mu odmítly poskytnout ochranu. Řešením nebylo ani vnitřní přesídlení, neboť uvedené osoby jej i tak nadále vyhledávaly a vyhrožovaly mu těžkou újmou na zdraví.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že popírá oprávněnost žalobních námitek. Zdůraznil, že žalovaný shromáždil dostatečné informace o zemi původu a unesl své důkazní břemeno. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl soud bez jednání při naplnění důvodů pro zrušení rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
8. Krajský soud ve stručnosti zrekapituluje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany: žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 12. 2023, učinil tak poté, co byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 29. 5. 2025³ zajištěn za účelem správního vyhoštění, které mu bylo dne 30. 5. 2025 také uloženo. Při poskytnutí údajů ke své žádosti uvedl, že se nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

vrátit do Uzbekistánu, neboť tam problémy, kdy se v práci stal pracovní úraz tím, že elektřina zasáhla pracovníka a on se stal invalidou a žalobce byl odpovědným pracovníkem.

9. Uvedené skutečnosti zopakoval také v rámci pohovoru ke své žádosti a dále doplnil, že po incidentu s pracovním úrazem mu začali příbuzní postiženého pracovníka vyhrožovat, že mu nedají možnost klidně žít. Vyhrožovali mu prakticky každý den. Obrátil se na obvodního policistu, ten mu ale řekl, že pokud nedošlo k nějakému fyzickému napadení, nemůže zasáhnout policie by nic nezmohla, měl papír, že podepsal dluh, policie by žalobce stejně nemohla ochránit. V Uzbekistánu se vše řeší penězi, neměl se na koho obrátit.
 10. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v Uzbekistánu ze dne 14. 3. 2025 a dále Informace MZV ČR ze dne 10. 4. 2025 – Uzbekistán – činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů.
 11. Z těchto zpráv vyplývá především, že politický systém v Uzbekistánu je autoritářský, politickému životu dominuje prezident, který ve svých rukou soustřeďuje výkonnou moc a udržuje kontrolu nad legislativní a soudní mocí. Uzbecká policie sice je průměrně fungující ochranný prostředek hájení práv občanů, nicméně významnou roli ovlivňující výsledek obvykle hraje skutečnost, že země funguje na principech „spřízněnosti“ a „známosti“, které jdou napříč celou společností a mohou tak jednotlivé kauzy buď dovést do zdárného konce, nebo je „zamést pod koberec“. Nelze opomenout, že pro Uzbekistán jako autoritářský režim, je policie jednou z významných složek udržení moci. Ochrana práv občanů tak pro policii obecně není tou nejdůležitější hodnotou, které bude podřízeno vše ostatní. Uzbecká policie je sice schopna přijmout opatření, pokud se na ni obrátí občan s obavou z ohrožení nebo, který se již v ohrožení nachází, je však otázkou, zda k tomu bude policie vždy ochotna či zda tak učiní neprodleně či bez průtahů. Ačkoli se o tom nemluví, lze vzhledem k situaci v zemi předpokládat, že např. v případě trestných činů spáchaných vůči skupině lidí, který je režimu trnem v oku, policie vůbec nezasáhne, nebude činná či bude věc zdržovat. V Uzbekistánu existuje úřad ombudsmana, nicméně je třeba vzít v úvahu, že v autoritářském režimu jsou efektivita i reálný dosah činnosti takovéto instituce omezené.
 12. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný rozhodl dne 8. 9. 2025 napadeným rozhodnutím. Podstatným shledal mj., že žalobce má možnost ve vlasti účinně obracet na příslušné policejní orgány své země a na případnou nečinnost či neadekvátnost přístupu policie může podat stížnost k nadřízenému orgánu. Podle žalovaného není pravdou, že uzbecká policie nemůže přijmout žádná zákonná opatření ve vztahu k zajištění bezpečnosti vlastních občanů. Vyhrožování ze strany soukromých osob tak nelze považovat za pronásledování, jestliže ze zpráv, které měl žalovaný k dispozici vyplývá, že politický systém dává možnost žadateli domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Žalovaný nenalezl důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, přičemž ve vztahu k doplňkové ochraně nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dále zdůraznil účelovost žádosti žalobce.
 13. Uvedené závěry nemohou optikou žalobních námitek obstát.
 14. Podle § 2 odst. 6 věta druhá zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny
- Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

15. Žalovaný se ve vztahu k možným závěrům ohledně soukromé osobě jako původci pronásledování vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí tak, že žalobce má možnost ve vlasti účinně obracet na příslušné policejní orgány své země a na případnou nečinnost či neadekvátnost přístupu policie může podat stížnost k nadřízenému orgánu.
16. Krajský soud podotýká, že Nejvyšší správní soud se již v minulosti ve své judikatuře zabýval otázkou povinnosti vyčerpat vnitrostátní prostředky ochrany žadatelem o mezinárodní ochranu před pronásledováním ze strany soukromé osoby. Z této judikatury vyplývá, že „*jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. ... Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012–23). Ovšem v případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpal prostředky vnitrostátní ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, č. 1749/2009 Sb. NSS). V případě zjišťování účinnosti a dostupnosti ochrany je třeba zkoumat nejen to, jaká je obecná situace v zemi původu, ale také případný podíl státu na pronásledování či vážné újmě, resp. možné propojení původců pronásledování nebo vážné újmy se státními orgány a míru vlivu těchto původců na ně; dále zda stát umožňuje trestní postih aktu pronásledování či vážné újmy a také reálnost a smysluplnost ochrany, tedy zda není pouze formální a jaký přístup k účinným prostředkům nápravy má konkrétní žadatel o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018–47).
17. Kritéria vnitrostátní ochrany blíže rozvádí Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice musí být ochrana v zemi původu před hrozbou pronásledování či vážnou újmu účinná, trvalá a dostupná. Ochrana je účinná v případech, kdy je zaveden funkční právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu a žadatel musí mít k této ochraně přístup.
18. Podle ustálené judikatury je přitom správní orgán povinen opatřit si informace o zemi původu, které musí být v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Tyto informace musejí být zaměřeny na azylový příběh žadatele a z něj vyplývající skutkové otázky, přičemž i pohovor s žadatelem musí správní orgán vést tak, aby otázky směřovaly ke zjištění veškerých rozhodných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36). Rozhodnutí správního orgánu nemůže obstát, pokud rezignuje na svoji povinnost obstarat si relevantní informace o zemi původu žadatele, které by byly specificky zaměřeny na azylový

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

příběh žadatele a z něj vyplývající rozhodné skutkové otázky, a ani informace, které si obstará, řádně a objektivně nezhodnotí a s rozhodnými skutečnostmi k posouzení, zda žadatel naplňuje definici uprchlíka dle § 12 písm. b) zákona o azylu, či má nárok na udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, se řádně nevypořádá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36).

19. Optikou uvedené judikatury je podle krajského soudu zcela zjevné, že žalovaný nenaplnil na něj kladené požadavky a ignoroval či dokonce zcela zjevně úmyslně „vymlčel“ skutečnosti přímo vyplývající z podkladů, které sám shromáždil.
20. Jak soud uvedl výše, z žalovaným shromážděných podkladů vyplývá, že *politický systém v Uzbekistánu je autoritářský, politickému životu dominuje prezident, který ve svých rukou soustřeďuje výkonnou moc a udržuje kontrolu nad legislativní a soudní mocí. Uzbecká policie sice je průměrně fungující ochranný prostředek hájení práv občanů, nicméně významnou roli ovlivňující výsledek obvykle hraje skutečnost, že země funguje na principech „spřízněnosti“ a „známosti“, které jdou napříč celou společností a mohou tak jednotlivé kauzy buď dovést do zdárného konce, nebo je „zamést pod koberec“. Nelze opomenout, že pro Uzbekistán jako autoritářský režim, je policie jednou z významných složek udržení moci. Ochrana práv občanů tak pro policii obecně není tou nejdůležitější hodnotou, které bude podrženo vše ostatní. Ačkoli se o tom nemluví, lze vzhledem k situaci v zemi předpokládat, že např. v případě trestných činů spáchaných vůči skupině lidí, který je režimu trnem v oku, policie vůbec nezasáhne, nebude činná či bude věc zdržovat. V Uzbekistánu existuje úřad ombudsmana, nicméně je třeba vzít v úvahu, že v autoritářském režimu jsou efektivita i reálný dosah činnosti takovéto instituce omezené.*
21. Z uvedených podkladů skutečně nelze učinit závěr, který prezentoval žalovaný; naopak, z podkladů shromážděných žalovaným vyplývá, že Uzbekistán je nedemokratická země s autoritářským režimem, kdy prezident země má přímý vliv na fungování výkonné i soudní moci, kde významnou roli ovlivňující výsledek činnosti policie obvykle hraje skutečnost, že země funguje na principech „spřízněnosti“ a „známosti“, které jdou napříč celou společností a mohou tak jednotlivé kauzy buď dovést do zdárného konce, nebo je „zamést pod koberec“. Nelze opomenout, že pro Uzbekistán jako autoritářský režim, je policie jednou z významných složek udržení moci. Ochrana práv občanů tak pro policii obecně není tou nejdůležitější hodnotou, které bude podrženo vše ostatní. Z uvedeného podle krajského soudu skutečně nelze usuzovat, že v takovémto systému vládní moci se lze účinně domáhat jakékoli ochrany před násilím či vyhrožováním ze strany soukromých osob.
22. Z uvedeného vyplývá, že existuje zjevný vnitřní rozpor mezi obsahem správního spisu, resp. skutečností zjištěných žalovaným pro účely posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a obsahem napadeného rozhodnutí. Skutkový stav, ze kterého vycházel žalovaný, tak nemá oporu ve spise, resp. je v rozporu s jejich obsahem.
23. Krajský soud musí zdůraznit, že žalovaný, ač vyjádřil úvahy o účelovosti žádosti žalobce a poukázal na nesrovnalosti mezi výpovědí žalobce před policií a v řízení o udělení mezinárodní ochrany, nezpochybnil a priori žalobcův azylový příběh. Bylo tudíž nutné, aby se žalovaný na podkladě jím zjištěných skutečností, které nemohou být pouze útržkami vytrženými z kontextu informací, náležitě posoudil, zda v Uzbekistánu měl žalobce skutečně k dispozici účinné prostředky ochrany před pronásledováním či vážnou újmu; kdyby tak

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.

učinil, musel by nutně dospět k závěru, že takovéto prostředky žalobce k dispozici mít nemohl.

24. Uvedené závěry platí i ve vztahu k úvahám žalovaného o neexistenci hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a to zejména újmy spočívající v hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť z podkladů shromážděných žalovaným vyplývá, že se objevila řada zpráv o nerespektování ustanovení v ústavě a právním systému o ochraně proti mučení a jinému krutému a nelidskému zacházení bezpečnostními složkami. Byť uvedené skutečnosti jsou obecného charakteru, neznamená to, že by žalovaný mohl uvedené ignorovat; naopak měl se zabývat touto otázkou podrobněji a shromáždit další odklady, na základě kterých by teprve mohl k této otázce učinit relevantní závěry.
25. Na závěr krajský soud uvádí, že obdobnými věcmi, které se týkaly účinných prostředků právní ochrany v Uzbekistánu, se již zabýval, přičemž z obdobných důvodů jako v projednávané věci přistoupil ke zrušení přezkoumávaných rozhodnutí; následně podané kasační stížnosti ze strany žalovaného byly odmítnuty pro nepřijatelnost (viz usnesení NSS ze dne 25. 7. 2025, č. j. 4 Azs 107/2025-25 a ze dne 24. 7. 2025, č. j. 4 Azs 106/2025-23).

Závěr a náklady řízení

26. Na podkladě výše uvedených skutečností krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. a věc vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu. Bude na žalovaném, aby se opětovně zabýval žalobcovou žádostí a vyhodnotil možnosti účinného prostředku ochrany žalobce v zemi původu, jakož i hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.
27. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl sice v řízení procesně úspěšný, ale z obsahu spisu vyplývá, že mu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. listopadu 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M.P.